

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Totivs Theologiæ S. Thomæ Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Svpplementvm Tertiæ Partis

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romæ, 1619

Vtrum pœnitens possit in fine vitæ à quolibet sacerdote absolui? 6

urn:nbn:de:hbz:466:1-38817

Talis enim solum venialia confiteri debet, ut quod dicunt, vel profiteri se à peccato mortali immunitatem esse: & sacerdos ei in foro conscientie credere debet, & teneretur. Si tamen iterum confiteretur, non frustra primo confessus fuisset: quia quanto pluribus sacerdotibus confitetur quis, tanto plus de pœna remittitur: tum ex erubescencia confessionis, quæ in pœnam satisfactoriam computatur ex vi clauium. Vnde toties posset aliquis confiteri, quòd ab omni pœna liberaretur. Nec ita facit iniuriam sacramento, nisi in illo, in quo significatio adhibetur, vel per characteris impressionem vel per materiae consecrationem: quorum nec est in pœnitentia. Vnde bonum est, quòd illi auctoritate Episcopi confessionem audit, in confitentem ad hoc, quòd confiteatur proprio sacerdoti: quòd si noluerit, nihilominus eum absolue debet.

ARTIC. VI.

Virum pœnitens possit in fine vitæ à quolibet sacerdote absolui?

33
Tho. 4. d.
20. q. vni.
2. ar. 1.
q. 2.
ar. pract.
cor.

AD sextum sic proceditur. Videtur, quòd in fine vitæ pœnitens non possit à quolibet sacerdote absolui. Quia ad absolutionem requiritur aliquis iurisdictionis, ut dictum est*. Sed sacerdos non habet iurisdictionem super illum, qui in fine vitæ pœnitens est. Ergo non potest eum absolui.

¶ 2 Præterea, Ille qui sacramentum Baptismi in articulo mortis ab alio, quam proprio sacerdote suscipit, non debet à proprio sacerdote iterum baptizari. Si ergo quilibet sacerdos in articulo mortis possit absolui a quolibet peccato, non debet iterum absolui a proprio sacerdote, si euadit, ad suum sacerdotem recurrere. Quod falsum est, quia alias sacerdos non habet cognitionem vultus pecoris sui.

¶ 3 Præterea, In articulo mortis sicut licet non sacerdoti baptizare: ita etiam non sacerdoti absolui. Sed non sacerdos numquam potest absolui.

foro pœnitentia. Ergo nec sacerdos in articulo
mortis eum, qui non est sibi subditus.

SED contra, Necessitas spiritualis est maior, quam
corporalis. Sed aliquis in necessitate vltima, potest
aliorum rebus vti, etiam inuitis dominis, ad subue-
niendum corporali necessitati. Ergo & in articulo
mortis ab subueniendum spiritali necessitati, potest
quis a non suo sacerdote absolui.

¶ Præterea, Ad idem sunt auctoritates in littera
positæ*.

RESPONDEO dicendum, quòd quilibet sacer-
dos, quantum est ex virtute clauium, habet potesta-
tem indifferenter in omnes, & quantum ad omnia
peccata: sed quòd non possit omnes ab omnibus
peccatis absoluere, hoc est, quia per ordinationem
Ecclesie habet iurisdictionem limitatam, vel omnino
nullam. Sed quia necessitas legem non habet, ideo
quando necessitatis articulus imminet, per Ecclesie
ordinationem non impeditur, quin absoluere possit;
ex quo habet clauis etiam sacramentaliter: & tantum
consequitur ex absolutione alterius, sicut si a proprio
sacerdote absolueretur. Nec solum a peccatis potest
tunc a quolibet sacerdote absolui, sed etiam ab ex-
communicatione, a quocumque sit lata: quia hæc
absolutio etiam ad iurisdictionem pertinet, quæ per
legem ordinationis Ecclesie coarctatur.

Ad primum ergo dicendum, quòd aliquis potest
vni iurisdictione alterius ex eius voluntate: quia ea
quæ iurisdictionis sunt, committi possunt. Vnde quia
Ecclesia acceptat, vt quilibet sacerdos absoluere
possit in articulo mortis: ideo ex hoc ipso secun-
dum quid vsum iurisdictionis habet, quamuis iurisdic-
tione careat.

Ad secundum dicendum, quòd non oportet eum
recurrere ad proprium sacerdotem, vt iterum a pec-
catis absoluator, a quibus in articulo mortis absolu-
tus est: sed vt innotescat ei, quod sit absolutus. Nec
similiter oportet, quòd absolutus ab excommunicatione

*lib. 4. Sen
ten. d. 20.*

*Cœ. Tri.
sess. 14. ca
7. de ex-
com. re-
seruat.*

ne ad iudicem vadat, qui aliàs absoluere potest
absolutionem petens, sed satisfactionem offerens.

Ad tertium dicendum, quòd Baptismus habet
efficaciam ex ipsa sanctificatione materia: & in
quocumque conferatur alicui, ille sacramentum
recipit: sed vis sacramentalis penitentiae consistit
sanctificatione ministri. Et idè ille, qui laico
confiterur, quamvis impleat quod ex parte sua est
sacramentali confessione, tamen sacramentalis
absolutionem non consequitur: & idè aliquid valet
quantum ad diminutionem poenae, quae fit per
confessionis meritum & poenam: sed non consequitur
diminutionem illam poenae, quae est in vi claustrum
idè oportet quòd iterum sacerdoti confiteatur
magis sic confessus decedens punitur post hanc
tam, quàm si sacerdoti fuisset confessus.

ARTIC. VII.

*Utrum poena temporalis taxetur secundum
quantitatem culpae?*

34
Tho 4. d.
20. q. un.

AD septimum sic proceditur. Videtur, quòd
poena temporalis, cuius reatus post poenitentiam
manet, non taxetur secundum quantitatem culpae.
Taxatur enim secundum quantitatem delectationis
quae fuit in peccato, ut patet Apocalyps. 18. ubi
tunc glorificauit se, & in deliciis fuit, tunc
dedit illi tormentum & luctum. Sed quando
est maior delectatio, ibi est minor culpa: sicut
peccata carnalia, quae plus habent delectationis
quàm spiritualia, minus habent de culpa, secundum
Gregorium. Ergo poena non taxatur secundum
quantitatem culpae.

¶ 2 Præterea, Eodem modo aliquis obligatur
poenam per peccata mortalia in noua lege, sicut in
veteri. Sed in veteri lege debebatur pro peccato
poena septem dierum, ut scilicet septem dies
mundi essent pro vno peccato mortali. Cur
ergo in nouo Testamento imponatur poena
annis pro vno peccato mortali, videtur, quòd